

maade velvilligt til. Jeg tror, man vil kunne opnaa adskilligt mere end hidtil ved at udse særlige Centrere til Anbringelse af Folk i Familiepleje, naar man vil yde den fornødne økonomiske Støtte, som i mange Tilfælde udkræves. Det vanskelige ved at anbringe de sindssyge i Familiepleje er ofte, at der, hvor de skulle hen, har man ikke Plads til dem, eller Boligen er for daarlig eller for indskrænket. Naar man ser hen til, hvad det koster os at have en sindssyg paa en Anstalt, Forrentningen af de betydelige Midler, der ere nedlagte i Bygningerne, og den hele Drift, kommer man op paa et Beløb, der normalt er omkring 6—700 Kr. pr. Patient. Hvis man nu i denne eller hin Egn kunde finde et Centrum, hvor man kunde anbringe de sindssyge i Familiepleje, behøvede man ikke at indskrænke sig til at anbringe en enkelt sindssyg i et saadant udmærket Plejehjem, men kunde anbringe to eller tre Personer der. Hvad skulde der saa være til Hinder for, at man fra det offentlige Side, f. Eks. ved Hjælp af Sindssygeanstaltens Ledelse, kunde yde de paagældende et Laan til at faa bygget til, saa at den rent ydre Ramme kom til at svare til, hvad man burde kræve. Jeg tror, det var muligt at danne saadanne Centrere.

Saa er der en Ting endnu, jeg vil fremhæve. Man maatte tale med Folkene ude paa de Egne, hvor man anbragte de sindssyge. Saa vidt mig bekendt have Psykiatrikerne og Sindssygelægerne, som staa for Styret af de sindssyges Pleje, ikke gjort noget for at lære Folk at forstaa de sindssyge og omgaas dem. En af de Vanskeligheder, man møder ved Anbringelse af sindssyge i Familieplejer lige som ved Anbringelse af aandssvage og abnorme, er den ret udbredte Drillesyge, om jeg maa bruge det Udtryk, der findes hos en stor Del Folk, Tilbøjeligheden til tankeløst og drilagtigt at bruge haanlige Betegnelser om dem og give dem Øgenavne. Da denne Uvane efter min Opfattelse kun skyldes Tankeløshed, tror jeg, man kan bringe den til fuldstændig at forsvinde ved at tale med disse Folk, ved at holde Møder, ved at søge i Skole og Hjem at paavirke ikke mindst de unge og Børnene. Det er en nødvendig Betingelse for, at man overhovedet kan anse et Sted for egnet til at modtage de sindssyge, at denne Drilagtighed ikke findes der, og Betingelsen herfor er, at man fra deres Side, som forestaa hele Sindssygevesenet, gaar ud til Befolkningen, sammenkalder den til Møder og ved Udsendelse af Smaaskrifter,

Pjecer, Tilkaldelse af Lærerne, for Resten ogsaa ved Tilkaldelse af Skolebørn, søger at skabe Forstaaelse i Kommunerne af den Godhed og Humanitet og barmhjertige Deltagelse, som bør lægges for Dagen overfor de sindssyge. Saa vidt mig bekendt findes der i Udlandet betydelige Centrere, hvor man Slægtled igennem i hundrede Aar i Landsbyhjemmene har haft sindssyge i Pleje, og det falder her ikke nogen ind at drille de syge. De gaa omkring paa alfar Vej uden at møde den mindste Chikane eller Gene. Hvis vi kunde opnaa at danne saadanne Centrere paa de Steder i vort Land, som ere bedst egnede, vilde det sikkert være heldigt. Odsherred, der danner en Enklave, vilde være et overordentlig gunstigt Sted. For Jyllands Vedkommende vil jeg nævne Lemvigegnen med den meget oplyste og interesserede Befolkning med en Mængde gode Landbohjem, Egnen omkring Varde og Ringkøbing, Djursland og en stor Del af Randerseggen. Der findes, tror jeg, naturlige Centrere for Familiepleje.

Hvis Ledelsen af Sindssygevesenet traf Foranstaltninger til at hjælpe Folk til paa bedst mulig Maade at omgaas de sindssyge, vilde man maaske i Løbet af en Menneskealder naa saa vidt, at saadant noget som Halvdelen af vore sindssyge kunde være anbragt i Familiepleje og faa haade en bedre og forstandigere Behandling, end de mange Gange faa paa Sindssygeanstalterne, og for en billigere Betaling. Det, det kniber med paa Anstalterne, er at beskæftige de sindssyge med et eller andet Arbejde. Man har forsøgt derpaa, men det er kun meget lidt Arbejde, man har kunnet finde, og det er ogsaa kun til en vis Grad, man kan bruge de Smaating, de kunne lave. Men paa en Gaard eller i et lille Hus er der altid noget, de kunne sysle med i Mark eller Have, i Staldene o. s. v. Der vil kunne læres en hel Del af den Behandling, der bliver de aandssvage til Del, f. Eks. paa Brejninge. Saa vidt mig bekendt søger man her at faa hver enkelt af de aandssvage optaget, beskæftiget med et eller andet, medens den største Del af Patienterne paa Sindssygeanstalterne gaar fuldstændig uvirksom omkring. Man taler om den udmærkede Behandling, der bydes de sindssyge nu i Modsætning til, hvad der tidligere blev budt dem. Sandheden er, at man behandler dem overhovedet ikke. De ere ikke beskæftigede, man søger ikke at vække den Smule Intelligens og Æresfølelse, den Trang til at præstere et godt